

гърцитѣ. Той склонилъ и далъ имъ сина си Константина, по прѣкоръ Бодинъ, а съ него и 300 души сѣрбски войници и ги испратилъ въ *Българию*. Влѣзналъ е той въ *България* и стигналъ въ градътъ *Призрѣнъ* (днешенъ *Призренъ*), където били събрани *българскитѣ* болери; тука подъ прѣдсѣдателството на най-първиятъ болеринъ *Георги* тия български болери го прогласили за *български* царь, нѣ вмѣсто Константинъ, нарекли го *Петръ*, по името на българскиятъ царь *Петръ*, който бѣше вчисленъ въ лика на българскитѣ светци. Това като чулъ Скопскиятъ комендантинъ, *Никифоръ Грантинъ*, той се съединилъ съ българитѣ. Царь *Петръ* раздѣлилъ войскитѣ си на двѣ части; едната зель подъ личното свое прѣдвождане, а другата далъ на *Петрила*. Царь *Петръ* се упжтилъ къмъ *Нишъ*, за да прѣсече пжгътъ на императора, а *Петрила* испратилъ сръщу гърцитѣ въ *Кастория*. Нѣ и двѣтѣ войски били побѣдени, а самъ *Петръ* хванжтъ билъ робъ [Кедр. II 665—67; Раичъ I 528—530]. „Тако бѣдная Болгарія паки въ подданствѣ Греческомъ остана . . ! — пише *Раичъ*. Тукъ въ това послѣдно възстание важното е това, дѣто *българскитѣ* болери въ *Призрѣнъ* избрали за български царь сивътъ на сѣрбскиятъ краль, и го прѣкрѣстили отъ *Констандинъ* на *Петръ*, чието име сж зимали мнозина отъ нашитѣ царѣ, като име на български царь *Светецъ*.

И *Сѣрбитѣ* въ това сжщо врѣме сж възстанжли, за да отхвърлятъ отъ себе си игото на гърцитѣ. Така, въ 1063 година *Воиславъ Стефанъ*, потомъкъ изъ семейството на *Св. Владимира*, владѣтельтъ на *Зета* и *Травуния*, възстанжлъ и отхвърлилъ властѣта *Византийска*. Синъ му *Михаилъ* (1050—1084) усилилъ сѣрбската държава дори и получилъ отъ папата кралевска титла. Тоя краль е далъ сина си *Константинъ Бодина* за български царь, който и билъ прогласенъ за такъвъ отъ българскатитѣ болери въ *Призрѣнъ*.

Отъ тия исторически събития, накратко тука изложени, не излиза ли, че още въ IX — XI-то столѣтие населението въ областитѣ: *Нишъ*, *Призрѣнъ*, *Скопие*, *Драчъ*, *Бѣлградъ* (*Бератъ*), *Охрида*, *Прилѣпъ*, *Велесъ*,